

ÉVKÖZI 28. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: 2Kir 5,14-17 – 2Tim 2,8-13 – Lk 17,11-19

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Szeretettel köszöntöm a Testvéreket! Minden vasárnap hálaadásra gyűlnek össze azok az emberek, akik hitre jutottak, hiszen a szentmise Eucharisztia, hálaadás, az Istenre talált emberek köszönete és azoknak az embereknek a dicsőítő áldozata, akik Isten példáját követik egymással való kapcsolatukban. Ajánljuk fel ezt a szentmisét azért a kegyelemért, amely itt virraszt fölöttünk, a magyar ég világa ez. Isten hitre hív bennünket és egymással való bensőséges közösségre.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Európában élünk. Mondjuk nem Keralában, Indiának a keresztény tartományában, ahol kommunista uralom van. Megkérdezhetjük itt Európában, hol van a kilenc? Keralában ezt a kérdést nem lehetne föltenni. Mert amikor először ott jártam, a falakon 20 méterenként sarló és kalapács volt pingálva, és megkérdeztem a kísérőtől, hogy hol vagyok, hiszen ez a magyar rendszerváltoztatás után volt. Csodálkozva nézett rám, aztán nagyon egyszerűen ezt a választ adta: a híveink. És amikor elérkezett a vasárnap, akkor döbbsentem rá, de közben már a hét folyamán a beszélgetésekben is előjött, hogy Keralában a hívő embereknek körülbelül 90%-a jár vasárnap hálaadásra, szentmisére.

Most nem tudom, ezek után ha ezzel a kérdéssel kezdünk foglalkozni, hova jutunk. De hát a mai napra rendelt üzenet diktál és a papot felszólítja arra, hogy arról beszéljen, amit előírtak, nem pedig amihez kedve van. Nyilvánvaló, ezen a mai vasárnapon itt Európában is azzal a kérdéssel kell foglalkozni, hogy mennyien vannak hitre jutott emberek, mennyien vannak hívő emberek, akik vasárnaponként hálaadásra összegyűlnek, Eucharisztia ünneplésére. És bizony azt hiszem, hogy ezt a kérdést föl kell tenni magunknak, nem másoknak, magunknak. Különösen akkor, amikor Európa öröksége után kutakodunk. Európa öröksége ott van jelen, ahol vannak Istennek hálát adó, hívő emberek. Ha elfogytak, akkor velük együtt Európa keresztény öröksége is odavan.

Testvérek, ennek ellenére nekünk itt most mégis meg kellene próbálni szembenézni ezzel a kérdéssel egy olyan világban, ahol a hála üzleti fogalommal silányult. Kölcsönösséget emlegetnek, ezt nagyon kifejezően így mondják: kéz kezet mos. Na, ezeken a kézmosásokon vészett el a hálaadás lelke. Ugyanis a hálaadás lélektől lélekig tartó kapcsolat. Emberek találhatnak egymásra a hálaadás nyomán. Jó, nyilvánvaló, mindezt megelőzi az, hogy csak az az ember tud hálát adni a kapott jóért, néha még a kapott rosszért is hálát lehet adni, akinek van kapcsolata az Istennel. Akinek az Istennel való kapcsolata kialakult, ott bizony az embertől emberig tartó kapcsolat is veszélyben van.

Mert hiszen, Testvérek, itt van a kulcsmondat, ezt a kérdést kell magunk elé állítani, hogy a hálaadásban a legnagyobb ajándékot kapja az ember. Nem azt a jót, aminek örül, nem azt a jót, amiért köszönetet szeretne mondani, hanem – és itt tisztázódik a fogalom – az ember egy másik embert kap ajándékképpen, azt az embert, aki jót tett velem. Az ember megáll ott, hogy örül annak, amihez jutott és arra nem is gondol, hogy mégis hogyan történt, nem az égből potyog. Az ajándék az az ember, akinek meg kellene köszönni azt a jót, aminek az ember örül. Valójában erről van alapvetően szó, mert mindenki követelőzik és ha jót tesznek vele, akkor az magától értetődő és mintha nem is gondolnánk emberek arra, hogy *valakit* kell ilyenkor megköszönni, nem csupán azt, ami jut az embernek.

És az Istennel való kapcsolatunk is erről szól. Hálát adunk valamiért az Istennek, de mintha nem jutnánk el oda, hogy ez azért van, mert akinek hálát adunk, akinek valamit megköszönünk, az Isten jó.

Testvérek, csak innen lehet elindulni, ettől a fogalmi tisztázástól, ezen az úton, hogy mindaz a jó, amiben részesülünk, nehogy kárunkra legyen. Mert ha a mögé nem tudjuk odaállítani azt, aki által van ez a jó, ez az ajándék, aminek örülünk és amit szeretnénk megköszönni és köszönetjük is, akkor mintha elfelejtenénk azt, aki az ajándékozó. Mert minden ajándék mögött valaki van.

És akkor ezek után meg fogjuk érteni, ennek a mai Evangéliumnak az üzenetét. Poklosokról volt szó. Abban az időben a poklosok – gyógyíthatatlan betegség volt – egyszerűen kikerültek a vallási közösségekből, kikerültek a társadalomból, az emberi közösségekből, és ha emberek közelítettek feléjük, akkor jelezni kellett, hogy kerüljenek el, nehogy a közelükbe érjenek, mert megfertőzhetik őket. Mi itt a Covidal kapcsolatosan is hányszor hallunk ilyeneket. Engem is számon kért valaki az elmúlt napokban, mert akikkel együtt voltam, azok közül jó néhányan covidosok lettek, hogy én elvégeztem-e a vizsgálatot, nehogy megfertőzzek másokat. Természetesen mettettem, megvolt a vizsgálat, a lehető legjobb eredménnyel. De valóban, Gazsi is azért nincs ma itt, mert covidos beteg lett, megfertőződött valakitől, ki tudja kitől, mi sem tudjuk, hogy kitől fertőződünk meg adott esetben. De most nem ez a lényeges kérdés, vigyázunk mi eléggé. Szóval ezek a poklosok, abban az időben kiszorultak a társadalomból, kiszorultak azokból a vallási közösségekből, ahol lelkileg felüdültek, megerősödtek. És egy fájdalmas érdekközösség jött létre közöttünk. Mert ők tudták, hogy halálra ítélt emberek, attól kezdve már nem félték egymástól. Mi történhet? Csak az, ami következni fog.

És ezek az emberek, amikor Jézus arra megy: Jézus, Dávid fia könyörülj rajtam! Nem azt kiabálták, hogy ne jöjjetek, mert bajotok lehet. Jézus, Dávid fia könyörülj rajtunk! Itt valami felismerést kell gyanítani ebben a kiáltásban, egyébként arról is van szó, majd megadom erre is a választ. És Jézus annyit mondott nekik: menjetek el a papokhoz, mutassátok meg magatokat. Mert abban az időben a papok voltak azok, akiknél jelentkeztek a meggyógyultak, és a papok voltak azok, akik bejelentették, hogy visszajöhet egy meggyógyult ember, nemcsak leprás, más betegségből meggyógyult emberek is, visszajöhetnek a vallási közösségekbe és visszajöhetnek az emberi társadalomba. Vagyis kifejeződik az, hogy mit jelent, ha valaki a vallási közösségből kikerült.

Ma ugyan itt Európában evvel nem foglalkozunk, sőt az európaiak bejelentették, hogy vallási közösséghez nem kell tartozni. Egy Isten nélküli Európát hirdettek meg önöknek. Úgyhogy ez a kérdés ilyen értelemben nem kérdés. De a másik igen. Aki kikerül a közösségből, most mindegy, hogy milyen az a közösség, az partra jut, az elmagányosodik. És a papok voltak azok, akik visszahelyezték őket, a betegségből gyógyultakat a helyükre, az emberi társadalomba. Mert a másik ember nélkül nem tud élni az ember. Aki ezt megpróbálja, az nem is tudom hova sorolandó. Ez egy életellenes, emberellenes gondolkodásnak fájdalmas jelensége, ez az individualizmus, rossz értelemben. Mert hiszen mindegyikünk individuum, de annyit mindegyikünknek meg kell tenni, hogy alkalmasak legyünk arra, hogy egymással közösségben lehessünk. Az individualitás nem azt jelenti, hogy azt csinálom, amit akarok, hanem közösségben akarunk egymással élni, mert ez az életformánk.

És akkor, amikor ezek közül az emberek közül egy visszamegy Jézushoz, akkor itt egy sajátos igazság fénylik föl, és ezzel az igazsággal nagyon kellene nekünk is foglalkozni, mégpedig komolyan. Tudniillik ez az ember, ez az egy, kétszeresen gyógyult. Hitre is jutott, meg az emberi közösségbe visszajutott. Ebből meg azt is láthatjuk, hogy a hitre jutott ember az emberi közösségbe tartozik, abba az emberi közösségbe is, ahol nem sokan vannak a hitre jutottak. Ez lenne a missziónk, a küldetésünk.

De mit jelentett ennek az embernek a hitre jutása? Idegen volt, szamaritánus volt, semmi köze nem volt a zsidó hitközösséghez, de ez az ember, akkor, amikor, Jézus, Dávid fia könyörülj rajtunk, kiáltotta a többiekkel együtt, akkor ez az ember már egy ajándék birtokában volt. Hiszen Jézus mit mondott neki? A hited meggyógyított téged. Mert ennek az embernek az a jajkiáltása azt jelentette, hogy Jézus Krisztusban ő fölsimerte az Istent, a Messiást, a Megváltót. Fölsimerte azt a valakit, akivel kapcsolatban kell lennie az embernek, ha az életét szeretné jól élni, Isten akarata szerint élni.

Egyik gyógyulása: hitre jutott. Addig úgy tűnt, hogy nem volt hívő ember. Talán ez is óvatosságra int bennünket, mert nagyon sokan lehetnek olyanok, akiket idegennek tartunk és nem tudjuk, hogy mi moccan bennük. Mindenesetre ennek az embernek Jézus Krisztus közösségéhez eddig semmi köze

nem volt, de abban a segélykérésben ott volt, hogy ő benne fölismerte az Istent, benne fölismerte a Megváltót, akire az embernek szüksége van. Mert szükségünk van arra a másik emberre, aki jót tud tenni, és az Isten jó, az Isten jót akar az embernek. És természetesen az emberi közösségbe is visszakerül ez az ember, és ott aztán már küldetése van. A kilenc, az nem jutott hitre, az a kilenc csak egészséget nyert, visszakerült az emberi társadalomba, de nem jutott Istennel kapcsolatba.

És akkor itt jön a harmadik nagyon lényeges tanulsága ennek a hálával kapcsolatos történetnek, hogy kedves jó Testvérek, Önök Euchariszián vannak, hálaadásra jönnek. Tessék ezt nagyon komolyan tudatosítani valahányszor szentmisére jönnek, a szentmise hálaadás. A szentmisén azok vesznek részt, akiknek van Istene, akik hitre jutottak, akik nemcsak össze tudják kulcsolni a kezüket és: jaj Istenem, meg imádkozni, hogy segíts, hanem tudják, hogy az Isten jó, az Istenre lehet hagyatkozni, az Istenben lehet bízni. Itt bimbózik a hitnek a világa és természetesen ebben az esetben azt jelenti ez, hogy mi testvérei vagyunk Jézus Krisztusnak és testvérei vagyunk minden embernek. Hogy hitre jutott vagy nem jutott, az egy másik kérdés, annak az embernek is, aki nem jutott hitre, a testvérei vagyunk.

Hát azért nem lehet parancsolni a szentmisét, hogy vasárnap és ünnepnap misét becsületesen hallgass – mondták 500 évvel ezelőtt. A zsinat mondta ezt ki. Hát lehet diktátori elemekkel valakit behajszolni valahova, de mit ér ez? A hitre jutott ember azért jön templomba vasárnap, mert hálát akar adni, találkozni akar az Istennel és megköszönni neki azt, hogy Isten van. Megköszönni azt, hogy Isten, illetve az emberré lett Jézus Krisztus fölmutatja nekünk, hogy milyen az igazi emberi élet. Vagyis Jézus nem magának él. Jézus, ahogy küldi az apostolokat: úgy szeressétek az embereket, ahogy én szeretlek titeket és ugye ezt már jól megtanultuk, gondolom tudja is mindenki, aki legalább itt van, hogy Jézus magánál jobban szerette a másikat, és valójában az emberi kapcsolat világa ez.

Kedves jó Testvérek! Vasárnap van, hálaadáson vagyunk. Mennyi mindenért kellene hálát adni az embereknek! És akkor legalább akiknek van Istene, azok rádöbbenének arra, hogy minden egyes templomi találkozásunk szentmisei. Mert templomban másképp is lehet találkozni, a templomban lehet különböző programokat is szervezni. Arra nem mondjuk azt, hogy hálaadás, csak a szentmisére. Tehát mi minden vasárnap, mert hiszen ez a fő napja a hétnek, azért vagyunk itt, mert hívő emberek vagyunk, Istenhez tartozunk, van Istenünk, a kapcsolatunk az Istennel pontosan ebben áll, hogy tudjuk, hogy az Isten jó. Nem mindig tapasztaljuk meg a jóságát, nem mindig ismerjük ezt el, de önmagában tudjuk azt, hogy az Isten jó és az Istentől nem kell félni, az Istentől csak jót kaphatunk. De mindenki, nemcsak az, aki úgy gondolja, na most valami olyat tettem, hogy jöhet az Isten jósága és áradhat felém. Ne ezzel foglalkozunk, hanem természetes kapcsolatunk legyen egymással ebből a példából kiindulva, és akkor, amikor van mit megköszönni egymásnak, akkor ne feledkezzünk meg arról, hogy a másik ember az ajándék, akinek valamit szeretnénk megköszönni, mert valami olyan történt, ami feledhetetlen, vagy ami legalábbis válasza kell hogy indítson.

Tehát a hálaadás embertől emberig érő kapcsolat. Amely kapcsolatban fölismerjük azt, hogy az igazi ajándék nem az, amit kapok tőled, hanem az, hogy tőled kapom. És pontosan ez az, hogy egymásra számíthatunk, pontosan ez az, amikor nem felejtjük el mindazt, amit kaptunk a másiktól. Ha erről elfeledkezünk, hogy ezt ettől és ettől kaptuk, csak örülünk annak, ami árad felém, előbb-utóbb ez a kérdés elhomályosul. Ezért nem tudunk hálát adni, mert nem arra gondolunk, akinek köszönhetjük. Mert valakinek mindig köszönhetjük a jót, de ha ezt kitöröljük az agyunkból, akkor egyszer csak egy olyan világba kerülünk, minden ajándék, minden jó, minden támogatás ellenére, hogy még örülni se tudunk ennek. Mert minden mögött ott ragyog annak az arca, hitünk szerint az Isten arca, mindennapi világunkban egy, két, sok embernek az arca. Mert az ajándék, az adomány. A jó tett, az nem jár ki, az valóban ajándék. Isten segítsen bennünket, hogy istenképünk és ezáltal emberi kapcsolatunk világa is tisztuljon és hozzánk, hívő emberekhez méltó legyen.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Ez a mai üzenet kell, hogy eljusson minden hívő ember szívéhez, mert hálaadás nélkül valójában nincs istenkapcsolat és nincs emberi kapcsolat. Egyébként elfelejtettünk hálát adni az Istennek. Ez a hitünk legbiztosabb jele, hogy hálásak vagyunk az Istennek. Hiszen ő a szeretet Istene, aki a mi javunkat szolgálja. És hála egymás iránt. Mennyi ajándékot kapunk egymástól, kitől kevesebbet, kitől többet, de az igazi ajándék a hálát adó számára az, hogy számára fölvirul, vagy számára világos lesz annak az embernek az arca, aki jót tett, akinek hálával tartozik. Ha ezek a jócselekedetek nem hozzák el számunkra az emberi kapcsolatokat – mert nem elég azt mondani, hogy köszö – ha nem tudjuk értékelni azt, amit más önzetlenül értünk tesz, ha ez megszűnik, akkor nincs igazi emberi közösség, hívő közösségről nem is beszélve. Rendkívül fontos ez. Az istentelen világ, amelyben élünk mindent természetesnek vesz, minden jár, és következésképpen ez az összes jócselekedetünket lenullázza.

Gondolkodjunk ezen el, mert ettől függ a vasárnap ünneplése, amely hálaadás, amely Eucharisztia. Hát ha nem így látjuk Istent, meg nem így látjuk egymást, akkor ne jöjjünk el, akkor menjünk inkább a mit tudom én, testépítő csarnokba vagy akárhova. Mit keresünk akkor itt, ha ez nem a meghatározó? Az, ahogy Európa kinéz, bizony elgondolkodtató.

És nagyon köszönjük, Mária, ezt az Ave Mariát, hiszen tegnap Magyarok Nagyasszonyának az ünnepe volt. Mondjuk, ezen is el lehetne gondolkodni, ki hogyan ünnepelte ezt? Olyan ragyogóan kilúgoztuk, hogy már egyháziak se ünnepelnek. Egy-egy esemény van, egy-egy ünnepi mise. Visszagondolok az 50 évvel ezelőtti időkre, Uramisten!

Tegnap a várban XI. Ince pápa szolgálatát köszöntük meg, és ki van írva a szobor talapzatára: Magyarország megmentője. Ha ennyi történelemismeretünk lenne, akkor tudnánk azt, hogy XI. Ince pápa nélkül nem maradhattunk volna meg kereszténynek és magyarnak. Ha nincs XI. Ince pápa, akkor a törökök elfoglalták volna Bécset és egész Európa az övék. Ez nem sikerült nekik, és aztán persze még három évig minket szipolyoztak a törökök rajtaütésszerű támadásokkal. Még ami volt, azt elvitték és még ami volt azt elpusztították, míg aztán végre Buda is felszabadult. Azon gondolkodtam el, mert voltunk ott tizenhárman ezen a megemlékezésen, önkéntől se volt senki és máshonnan se volt senki, és pontosan azzal kezdtem a hozzászólásomat, hogy most mi itt állunk ennyien és hány ember ment el ott mellettünk sietve vagy andalogva, és ki van írva ott egy Magyarország-mentőnek a szobra alapzatán, hogy Magyarország megmentője és senki nem áll meg. Az igazság az, hogy sok mindent mondhatnék ezzel kapcsolatosan, de nem mondok. Ott ilyenkor pár ezer embernek kellene lennie minimum. Marco d'Aviano olasz kapucinus szerzetes létére a Buda négy betűiből szerkesztette azt a lelkesítő mondatot: Beata Virgo Dabit Auxilium, Mária segít.

És az előtte való nap Rózsafüzér Királynőjének az ünnepe volt, az pedig a lepantói csata 1571-ben. A vitézek akkor is a Szűzanya közbenjárásának köszönték meg, és az volt az első olyan esemény, amikor a monolitikus török birodalmon az első repedés megjelent. Már túl vagyunk Mohácson, 1571 és a pápa, V. Szent Piusz pápa, a Rózsafüzér Királynőjének az ünnepét rendelte el az egész világ keresztényei számára, mert Rózsafüzér imádkozás közben haltak ott meg, és győztek az életben maradottak.

Tegnap volt Magyarok Nagyasszonya ünnepe, szegény Szent Istvánra is gondolhatnánk ennek az ünnepnek a kapcsán, meg szegény Magyarországra is, mert ilyen hézagok templomokkal nincs jövőnk. úgyhogy el kell ezen gondolkodni, mert különben önmagunkat csapjuk be. Hát inkább legyünk hálásak Istennek és értékeljük minden jót, amit önzetlenül tesz az ember a másikért.

+ Á L D Á S +